

JUSTITS MINISTERIET

Politi- og Strafferetsafdelingen

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K

Dato: 20. april 2015
Kontor: Straffulbyrdelseskontoret
Sagsbeh: Pernille Bjørnholk
Sagsnr.: 2015-0030-3277
Dok.: 1559371

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 619 (Alm. del), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 31. marts 2015. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Peter Skaarup (DF).

Mette Frederiksen

/

Rikke Freil Laulund

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 619 (Alm. del) fra Folketingets Retsudvalg:

”Ministeren bedes kommentere artiklen ”Politividne: Jeg har gjort min borgerpligt, hvorfor skal jeg straffes for det?”, bragt i Politiken den 22. marts 2015, herunder redegøre for, om ministeren finder det rimeligt, at kronvidner, der har hjulpet politiet og anklagemyndigheden, udsættes for dårligere afsoningsforhold end de personer, som vidnet har hjulpet anklagemyndigheden med at få dømt. Og vil ministeren gøre noget for at sikre, at vidnerne får bedre afsoningsforhold?”

Svar:

Indsatte, der har vidnet for anklagemyndigheden i retssager mod f.eks. rocker- eller bandemedlemmer, bør naturligvis ikke udsættes for ringere afsoningsvilkår end andre indsatte, medmindre det er strengt nødvendigt.

Afsoningsforholdene for sådanne personer giver imidlertid anledning til betydelige udfordringer, idet der kan være behov for særlige sikkerhedsforanstaltninger for at beskytte de pågældende.

På den baggrund har Danmark taget initiativ til, at der i nordisk regi arbejdes på, at indsatte, som er udsat for alvorlige trusler under afsoningen, vil kunne få mulighed for at afsone i et andet nordisk land. Der henvises i den forbindelse til besvarelsen af 9. april 2015 af spørgsmål nr. 593 fra Folketingets Retsudvalg.

Direktoratet for Kriminalforsorgen har supplerende oplyst følgende om håndteringen af situationen i dag:

”Direktoratet for Kriminalforsorgen kan oplyse, at placeringen af indsatte i Kriminalforsorgens institutioner sker ud fra en konkret vurdering, herunder også af den indsattes aktuelle sikkerhedsmæssige situation.

Det er ofte forbundet med en direkte risiko mod den pågældendes person at afgive belastende vidneudsagn mod organiserede kriminelle eller at ville forlade kriminelle bander. Når der er tale om indsatte i Kriminalforsorgens varetægt, medfører det ofte, at de indsatte må skærmes fra andre indsatte, som vurderes at udgøre en risiko for den pågældende.

Det kan være problematisk at placere disse indsatte i almindeligt fællesskab, da netop fællesskabet udgør en risiko for de pågældendes sikkerhed. Der er således ikke nødvendigvis tale om, at de fysiske afsoningsforhold er ringere end andre indsat-

tes, men at man på grund af trusselsbilledet mod den enkelte nødvendigvis nøje må styre, hvem der kan få adgang til den indsatte. I visse situationer vil man i den forbindelse konkludere, at der ikke findes andre indsatte, som vurderes ikke at udgøre en risiko i forhold til den indsattes personlige sikkerhed. Sådanne begrænsninger opfattes naturligt nok som en forringelse af afsoningsvilkårene. Der er således et betydeligt skisma imellem nødvendigheden af at sikre den indsattes personlige sikkerhed og at opretholde de almindelige afsoningsforhold med de muligheder og tilbud, det indebærer.

Det vil ud fra en sikkerhedsmæssig vurdering være nødvendigt at placere den indsatte, hvor muligheden for at sikre, at vedkommende ikke lider overlast, takles mest hensigtsmæssigt. Det vil typisk være i mindre afsnit, hvor muligheden for at regulere og styre andre indsattes kontakt med den indsatte er størst, f.eks. i et arresthus.

Forholdene i arresthusene er væsentligt mere begrænsede end i fængslerne. Kriminalforsorgen har derfor fokus på at iværksætte eventuelle kompenserende initiativer med henblik på at give de pågældende indsatte så gode forhold som muligt, ligesom medarbejdernes kontakt til disse indsatte prioriteres meget højt, herunder også via samtaler med helsepersonale, tilknytning af mentor o.l.

Direktoratet for Kriminalforsorgen kan desuden oplyse, at man har et tæt samarbejde med politiet i sådanne beskyttelsessager med henblik på løbende at følge trusselsbilledet, således at indsatte, så snart det vurderes sikkerhedsmæssigt forsvarligt, kan overføres til afsoning på almindelige fællesskabsafdelinger.

Kriminalforsorgen fik i forbindelse med den seneste flerårstale mulighed for at sektionere bl.a. nogle fællesskabsafdelinger. Formålet hermed er at skabe mindre afdelinger, som kan bruges til at huse udvalgte indsatte, der eksempelvis kræver beskyttelse. Det vil således være muligt at give indsatte, som nødvendigvis må afsone i begrænset fællesskab, friere og mere tidssvarende rammer at afsone under.”